

Ha az elmúlt két hónap udvarhelyszéki közúti baleseti statisztikáját a teljesség igénye nélkül nézzük végig, megdöbbentő képet kapunk. Babakocsijával elgázolt kismama, járdán gázolás, nagyon súlyos sérülésekkel, illetve halállal végződő motoros baleset a járdán és az úton, oszlopnak csapódás gépkocsival és motorral, ittas vezetés, figyelmetlenség, felelőtlenség. Ami a helyszíneket illeti, Székelyudvarhelyen a **Bethlen Gábor utca** a „legveszélyesebb”, hiszen alig egy hét alatt több szomorú kimenetelű közlekedési „esemény” is történt a város egyik leghosszabb és legforgalmasabb utcájában.

A legfrissebb a vasárnap esti [történet](#) , de azelőtt egy nappal egy

járdán közlekedő gyalogost gázoltak el

ugyanabban az [utcában](#) , s a múlt hét elején is hasonlóan súlyos sérüléssel vagy tragédiával

végződhetett volna az az [autóbaleset](#) , amikor egy gépkocsivezető a parkolásgátló cölöpök letarolása után egy épületnek ütközött.

De „működik” az is, hogy valaki hét végén ittasan balesetet okoz, majd igyekszik eltussolni, elhagyni a [helyszínt](#) , s sérült autója árulja el. S alig egy nappal korábban egy motorkerékpáros fiatalember szenvedett nagyon súlyos [balesetet](#) , szintén a Bethlen Gábor utcában. S ha már a motorkerékpároknál tartunk:

Szentegyházán

idén két motorkerékpáros veszítette életét,

egy helybeli fiatalember a főúton [ütközött](#) gépkocsival, egy székelyudvarhelyi pedig a **Lövéte** felé vezető úton csapódott [oszlopnak](#)

részen ülnek a volánhoz,

akik a megengedettnél jóval nagyobb sebességgel száguldoznak a város kisebb vagy nagyobb utcáin, akik azt is megengedik maguknak, hogy sem istent, sem embert nem ismerve oda parkoljanak, ahová nekik jólesik, akik úgy hajtanak át a gyalogátjárón, mintha az ott se lenne, akik nem veszik figyelembe a közlekedési jelzőtáblákat, a festett jelzéseket - ők vajon beszélgetnek-e ismerőseikkel vagy önmagukkal ezekről a balesetekről? Hogy ma én, holnap te? Hogy te okozod, hogy én okozom? Ismerték-e a sérülteket, az elhunytakat, az élet-halál között levőket, fel tudják-e, fel tudjuk-e fogni, hogy ez mit jelent(ett) nekik, illetve hozzátartozóiknak, szeretteiknek? Vagy csak arra gondolnak, hogy rossz és gödrös az út, s hogy az idő, meg minden csak pénz, pénz, pénz, s hogy siessünk, hogy „nyomjuk a szemit”, mert ez ma a menő, ez ma a jó, az izgalmas, az adrenalin-szintemelő? Gondolnak erre, ezekre a dolgokra, gondolnak szeretteikre, hozzátartozóikra? Mikor és hogy lehet azt elérni, hogy a józan ész, az empátia, illetve az oly gyakran emlegetett felebaráti szeretet nyomja meg a gázpedált, illessze be a slusszkulcsot vagy húzza meg a féket? Mikor? Mikor érzük meg azt, hogy a járdán nem kell félve magunk mögé nézni, ha autó vagy motorkerékpár hangját halljuk? Mikor kapcsoljuk be már azt a kurva biztonsági övet, ha beültünk az autóba, s mikor ismerjük már be, hogy az ital s a fáradtság, s pláne az autó sokkal erősebb nálunk, s azzal nemcsak a mi, hanem a mások életét is kockára tesszük? Miért kell emberek meghaljanak, meggyomorodjanak, megsérüljenek csak azért, hogy ezeket a dolgokat mi képesek legyünk felfogni?

Feltehetnénk még száz és száz kérdést, de inkább most álljunk meg, ahol vagyunk és gondolkozzunk el. Legalább most. Egy pillanatra.

Cikkünk megjelenése után kb. másfél órával újabb [autóbaleset](#) történt a Bethlenfalvi úton. No comment.